

ESLOVENIARIKO ALPEETAN BARRENA

Aho zabalka hasten ziren goizak eta aho zabalik jarraitzen genuen mendian gora. Aho zabalka zergatik? Goizean goiz ibiltzea komeni zelako aparkalekua topatu ahal izateko; eta aho zabalik, paisaien edertasunak hitzekin azaldu ezin den miresmena sortzen zigulako. Azken hilabete hauetan, ditxosozko pandemia honek giro nahasia

sortu du, baina Juliotar Alpeetako tontorrek denbora gelditzeko gaitasuna dute, bertan zaudenean, handitasun horretan zeinen txikiak garen konturatzen garelarik eta nahasmenaren erdian sekulako bakea sentitzen delako han.

Batek pentsa dezake eztei bidaia ideala Cariben edo Tailandian igarotzea litzatekela.

TESTU ETA ARGAZKIAK

Izaro Mujika Badiola
(Legazpi, 1988)

Xabier Bergara Murillo
(Lazkao, 1984)

Rockero eta mendigoizale amorratuak. Izaro Legazpiko Izadi Zaleak Mendi Elkarteko Zuzendaritza Taldeko kidea, Euskal Herriko mendietan ez ezik, Pirinioak, Alpeak, Atlas eta Himalaiako mendietan ibilia da.

Guk garbi genuen: furgoneta trastez bete eta mendiaz gozatu, baita gozatu ere! Frantziako eta Italiako Alpeetan gure lagun Igor, Alazne eta Hektorrekin kilometro mordoxka bat egin eta gero, Esloveniako Bled herrian hartu genuen atsedean. Bertan mapa batzuk erosi eta segituan erabaki genuen zeintzuk izango ziren zapaldu nahi genituen tontorrak.

Artikulu guztian zehar emango ditugun tontorretako azalpenak gutxi gorabeherakoak dira. Bitxikeria moduan jakin, hemen GR bezala ezagutzen ditugun ikurrak han borobil gorri eta zuriekin markatzen dituztela. Orokorrean oso ondo balizatuta dituzte igoera denak eta ia galbiderik ez dute. Eslovenia gainera, mendi federatu gehien duen herrialdea da bere populazioa kontuan izanik eta badute tontorrak bilduma egiteko grin hori. Liburuxka batzuk

erabiltzen dituzte tontorrera iristean buzoia- ren aldamenean egoten den zigiluan tinta eman eta hauek markatzeko. Bai bitxia eta elegantea.

Material aldetik nahikoa dira kaskoa, arnesa eta disipadore pare bat mendian gora gozatzeko. Sasoi pixka bat izanez gero, edozein tontor zapaltzeko aukera dago.

JULIOTAR ALPEAK

1 SVINJAK (1653 m)

LUZERA: 8 km (igo-jaitsi)

DESNIBELA: +1250 m | DENBORA: 5 ordu

Duela bi urte, Eslovenian izan ginen gure oporretako egun gutxi batzuk pasaz. Etxeratu baino lehen, Bovec izeneko herri batean pasa

Kanin

genuen gaua eta, herritik ikusten zen tontor honek harridura sortu zigun. Eguraldi txarra zela eta pena handiz baino ezin izan genuen zapaldu. Egiteke geratu zen beraz, eta aurten ezin izan diogu bere edertasunari uko egin. Bovec zonaldeko herritarrek Matterhorn edo Cervino txikia esaten diote eta Juliotar Alpeen mendebaldean kokatzen da.

Igoera oso polita du, bidearen zati gehiena pagadi eder batean gora da, hori bai, atsedetik gabekoa. Gure kasuan, Kal-Koritnika herrixkan dagoen aparkalekutik hasi genuen ibilbidea. Oso ondo balizatuta dago, basoko zuhaitzetan eta harkaitzetan ikurrak 10 pausuko topa ditzakegu. Altura asko lortu ondoren, basotik atera eta orduan hasten da Juliotar Alpeetako terreno ohikoena, kare-harriz osatutako bide bertikalagoak hain zuzen ere. Segituan topatu genuen panoramika zoragarria: Trentako bailara, Triglav-eko Parke Nazionalako mendiak eta Soča izeneko erreka ur garden eta turkesak. Goiz baterako oso mendi erreze eta gomendagarria. Ez da materialik behar.

2 ROMBON (2208 m)

LUZERA: 7 km (igo)

DESNIBELA: +1750 m | DENBORA: 4 ordu

Hau ere Parke Nazionalaren mendebaldean kokatzen da eta igoera erraz bezain luzea du. Bovec herriko kanpinean egun batzuk pasatzen ari ginenez eta, herria 5 minutura oinez dagoenez, bertatik abiatzen den ibilbidea aukeratu genuen, nahiz eta badiren beste igoera batzuk.

Elizara doan errepidean kartel bat topatuko dugu, Rombon 5 ordu eta Kanin 7 ordu idatzita. Elizatik goraka abiatuko gara hau eskuinera utziz. Bost minutura, bide gurutzean eskuinera hartuko dugu aldapa gora doan errepide estuago batetik eta segituan lehenengo etxe parean ezker aldeko pista hartuko dugu. Puntu hau klabea da, ez baitago oso ondo seinaleztatuta eta tarteka marra hori batzuk topatuko ditugu, Eslovenian erabiltzen diren ikurrekin konbinatuz (borobil gorri baten barruan zuri bat). Segituan, bidezidor bat topatuko dugu, segidan abeltzaintzarako erabiltzen diren larreak zeharkatuz. Harrizko harresi batetik igaroko gara eta etxe baten parean langa bat pasako dugu, pistan ezkerreara hartuz.

Ordu erdira hasiko da benetako bidea, hemendik 4 ordu eta erdi gelditzen zaizkigula adierazten duen kartel batekin egingo dugu topo. Lehen zatiak (luzeena) pagadi batean zehar hedatzen da, hau ere atsedetik gabeko maldekin. Ordu eta erdi bat egin ostean,

Mala Mojstrovka

Planina Goričica izeneko aterpe libre batera iritsiko gara basoko bidea bertan bukatzen delarik (1336 m). Hemen eskuinera hartuko dugu bidezidorra estutzen delarik. Belardi eta harkaitz bideak konbinatuko dira eta ikurrak tentuz jarraitu beharko ditugu.

Gerra garaian izkutatzeko erabiltzen ziren eta jada hondatuta dauden bunker eta gordeleku anitzekin topo egingo dugu igoe-ran zehar Cucla tontor parean dagoen bidegurutzeraino. Cucla-ra gerturatzea merezi du, gerran hildakoen oroimenez dagoen harri-multzo eta oroigarria ikusteko (1756 m). Segituan, pareta baten azpian aurkituko gara eta harrizta batetik gora egin beharko dugu kanal batean tarteka eskuak erabiliz. Aurre-ratxoago, azkeneko bidegurutzea topatuko dugu, kasurik egin gabe goraka doan bideari ekingo diogu. Ordu erdi batean tontorra zapaldu eta ikuspegi zabalaz gozatzeko moduan izango gara. Ez da beharrezkoa aparteko materialik eramatea.

3 KANIN (2587 m)

LUZERA: 4 km (igo)

DESNIBELA: +400 m | DENBORA: 2 ordu

Mendebaldean kokatzen den eta Italiarekin mugan dagoen tontorra da. Aukera asko daude gailurra egin ahal izateko, baina behiko bailaretatik abiatzen bagara gehienak desnibel haundiko igoerak izango dira. Beste aukera polit eta errazagoa, Bovec herrian teleferikoa hartu eta 2200 m-ra utziko gaituen puntutik hastea da. Guk hankei atsedean pixka bat ematearren, azken aukera honen alde egin genuen.

Lehen zatian, harrizta motz bat gainditu beharko dugu bidegurutze batera iritsi arte. Hemen ezkerrean doan bidea hartu eta igoe-ra txiki batean gora egingo dugu (eskuinera doan bideak Okno izeneko leiho ikusgarri batera eramaten gaitu, baina guk beheranzkoan bisitatzea erabaki genuen). Igoera honetan ez

dugu aparteko materialik beharko, erreza da eta kaskoa eramatearekin nahikoa izango da. Hau gaindituta, benetan ikusgarria den paisaia karstikoan barneratuko gara. Kanin-era doan bidea oso eroso da hasieran, une oro gure eskuinera dagoen paretaren azpiko alde-tik doan bidetik joango baikara. Bide honetan ordu bete egin ostean, gandor eroso bezain zabal batean sartuko gara, tarteka iltzeak eta kateak lagungarri izango ditugun bide gora-beheratsuan zehar. Hemen gozatea besterik ez zaigu geratzen, konturatzera Kanin-eko gailurrean izango gara. Beste behin ere, bikain balizatutako bideetan zehar ibiliko gara hasieratik bukaeraraino.

Beheranzko bidean, hasieran aipatu dugun bidegurutzean, Okno leihoa bisitatzea erabaki genuen. Leku ikusgarria da, baina oso jendetsua. Hemen geundela, umeentzako prestakua dagoen via ferrata batek hasierako puntura eramango gintuela konturatu ginen beraz, ez genuen bi aldiz pentsatu. Kontuan

izan, Okno-tik teleferikoraino doan ferratan alderantzizko noranzkoan joango gabela (hau da, ferrata teleferikoan hasi eta Okno leihoan bukatzen da), beraz momentu batzuetan goranzkoei tokia utzi beharko diegu. Hemen, arnesa eta disipadoreak eramatea beharrezkoa litzateke.

Esan beharra dago teleferikoa ez dela eguneroko martxan egoten beraz, komeni da plana egin aurretik Bovec herriko informazio gunean galdetu eta konfirmatzea.

4 MANGART (2679 m)

LUZERA: 8 km (igo-jaiatsi)

DESNIBELA: +800 m | DENBORA: 4 ordu

Ipar mendebaldean kokatzen den eta Italia-rekin muga egiten duen menditza ikusgarri bat da, goiz batean errez egiten den tontorra. Abiapuntua Bovec herritik Italiako Tarvisio-ra doan errepidea hartuz topatuko dugu. Log pod Mangartom herria zeharkatu eta iparralderantz segituz eta errebuelta batzuk egin ondoren, bidegurutze batera iritsiko gara. Hemen eskuinera hartu eta Mangart azpira

eramango gaituen mendatean gora joango gara, Italiara doan noranzkoari jaramonik egin gabe. Errepidea asko estutzen da eta segituan 5€-ko "Eko Tasa" bat ordaindu beharko dugu langa batera heltzean. Mendate bukaeran aparkaleku batera iritsiko gara, gure ibilgailua bertan utzi eta Koča Mangartskim sedlu aterpera zuzenduko gara gure igoera hasteko.

Zintzo ikurrei kasu egin eta ordu erdira bidegurutze bat aurkituko dugu. Hemen bi aukera ditugu: Via Ferrata bide esloveniarretik edo italiarretik igotzea. Guk esloveniarretik edo italiarretik jaisteko. Izugarri gozatzeko ferrata da beraz, zirkular haxe egitea da aukerarik hobereena. Kaskoa eta arnesa jantzi eta prest gaude paretan gora gozatzeko. Oso ondo ekipatuta dago eta arriskutsu samarra da zenbait tokitan, adrenalina askatzeko aproposa. Horren gustura zoaz paretan gora, konturatu orduko tontorrean zaudela. Horixe pena haundiena, igoera oso motza egiten dela. Hemengo bistak ere izugarriak dira eta merezi du hamaiketako lasai bat egiteak. Jatsiera eroso bat nahi bada italiar bidea da gomendagarrienak.

5 JALOVEC (1645 m)

LUZERA: 17 km (igo-jaiatsi)

DESNIBELA: +1550 m | DENBORA: 8 ordu

Esloveniako Mendi Federazioaren ikurra da eta bertakoentzat oso kuttuna den tontorra. Mangart-en antzera honek ere igoera asko ditu; hori bai, desnibela kontutan izan behar da ibilbidea aukeratzeko. Guk Vršič mendatek iritertzen den igoera proposatzen dizuegu. Batik bat, 1611 m-ra abatzeko aukera ematen duelako. Mendate edo igarobide hau, 50 errebuelta itxi dituen XX. mendeko ingeniariarza aparta duen eta Kranjska Gora eta Bovec herriak lotzen dituen errepide alpinoa da. Lehenengo Mundu Gerran zehar preso errusiarrei eginarazi zieten Alemaniak eta Austro-Hungariak Italiarekin zuten gudan zehar.

Guretzat egin dugun tontor ederrenetako bat izan da, berriz ere gustura errepikatuko genukeena, gehien bat lainoak harrapatu gintuelako eta ikuspegiaz gozatzeko aukera galdu genuelako. Astean zehar egin genuen eta ez genuen jende askorekin topo egin, baina eguraldi ona suertatzen den asteburuetan ziur jende asko ibiliko dela bertan.

Jalovec bidean

Vršič-eko igarobidean mendebalderantz doan bidezidorra hartu eta mendi magala alderatuz 5 km beteko ditugu lehen bidegurutzera iritsi baino lehen. Zidor hau nahikoa gorabeheratsua da, baina ez da apenas altuerarik galtzen eta gehiena basoko bidea da. Bidegurutzean eskuinera hartuko dugu atsedetik gabeko baso eta zuhaixka artean doan zidor aldapatsu batean gora eginez. Oso ondo balizatua aurkituko dugun bide honek harrizta batera hurbilduko gaitu eta, segituan pareta baten azpian utziko gaitu. Horma honek, ondo

ekipatuta egon arren, ez du altzairuzko kablerik beraz, igoeran zehar ezingo dugu inora lotuta joan. Horrek esan nahi du tentuz handiz joan beharreko igoera dela (horma bertikala baita). Hau gaindituta, lepo batera eramango gaituen beste harrizta eroso batean gora egin beharko dugu. Lepoan altura pixka bat galdu eta, tontorrera eramango gaituzten ikurrak segituz, ekipatuta dagoen azkeneko igoera gainditu beharko dugu. Azkenik, mendi-ertzean zehar zeharkaldi txiki bat egin eta hortxe topatuko dugu Jalovec tontor ederra. Benetan ederra!

6 MALA MOJSTROVKA (2333 m)

LUZERA: 6 km (igo-jaitsi)

DESNIBELA: +700 m | DENBORA: 4 ordu

Goiz pasa bat egiteko oso gomendagarria. Desnibel gutxikoa da eta iparraldera ematen duen paretak oso ekipazio ona du. Kasikoa eta disipadoreak derrigorrezkoak izango dira zenbait tokitan, hormaren zati askotan hezetasuna topa dezakegu eta. Abiapuntua hemen ere Vršič mendatearen gaina da. Kasu honetan, aparkalekutik iparraldera egin

7 ŠPIK (2472 m)

LUZERA: 4 km (igo)

DESNIBELA: +1000 m | DENBORA: 3 ordu

Herrialde honetan, beste askotan bezala, Parke Nazionalan ezin da norberaren ibilgailuarekin edonon gaua pasa (bertako polizia isunak jartzen ditu). Gure kasuan, bidaia furgonetaz egin genuenez, kanpinetan sartu behar izan genuen egunero. Gozd-Martuljek herrian Špik izeneko kanpin bat dago eta bertatik dauden bistak izugarriak dira. Tontor batek bereziki bertan egoteko nahia piztu zigun, mapetan begiratzen hasi eta zein kasualitatea, kanpinak mendiaren izen bera zuen! Horrela erabaki genuen mendi hartara joan nahi genuela.

Mendi honek bi igoera ditu: bata oso zakarra eta zuzena eta bestea, berriz, guk aukeratu genuena. Kranjska Gora herritik Vršič-eko pasora doan errepedeko hirugarren errebueltan kotxea utzi eta ordu erdi exkaxean Koča v Krnici aterpera iristen gara. Bertan seinale handi batek adieraziko digu Špik mendira igoera. Lehen ordu eta erdia ez da oso atsegina, elurra urtzean sortutako erreka lehor batzuk zeharkatu behar baitira. Ondoren, baso eta zuhaixka gune batzuetatik igo eta pixkanaka, landaretza bukatzen doan heinean, hasten gara karst gainean oinez. Hemendik Lipnica izeneko tontor txiki batera iritsiko gara eta azkenik, gailurrera igoera erreztatik. Ez da arnesik behar, kasko bat eramatea nahikoa da.

8 RAZOR (2601 m)

LUZERA: 17,5 km (igo-jaitsi)

DESNIBELA: +1600 m | DENBORA: 8 ordu

Triglav Parke Nazionaleko klasiko bat da. Guk egin ditugun tontorretatik ederrera eta osatuena dela esango genuke. Honek ere Triglav mendiaren antzera igoera eta aukera asko ditu, baina guk egunean igo eta jaisteko erabakia hartu genuenez, desnibel gutxiago eta nahikoa zuzena den ibilbidea aukeratu genuen. Beste behin ere gure abiapuntua Vršič-eko mendate gaina izan zen. Gailurrera iristeko materiala beharko dugu, hasiera erraza duen arren, tontorra baino lehen aurkituko dugun pareta bertikalean gora egin nahi badugu (arnesa eta disipadoreak nahikoa dira).

Vršič-eko mendatean, Tičarjev dom aterpera doan pista hartu eta Prisank mendira hurbilduko gaituen bide zidorra segitu beharko dugu. Bide honetan 15-20 minutu egin ondoren, harrizta bat alboratuko dugu Prisank mendiaren azpitik lehen bidegurutzetara. Aurreago Prisank mendiaren laburpentxoan egingo

Razor

beharko dugu oso ondo balizatia dagoen bidezidor batetik. Ondoren, Vratica lepora (1799 m) iritsiko gara eta hemen ezkerrena (mendebalderantz) hartuko dugu bikain ekipatua dagoen paretaren azpiko alderaino. Kaskoa eta arnesa jarri eta, berriz ere, paretan gora gozatzer! Honek ere igoera motza du, baina zenbait tokitan exigentea izan daiteke. Aipatu beharra daukagu, nahiz eta mendia oso garaia ez izan, bista ikusgarriak dituela beraz, hartu denbora hamaiketako lasai egin eta ikuspegiak gozatzeko.

Jaitsierari dagokionez, guk tontorretik hegoaldera doan harrizta hartzea erabaki genuen, hau ere ondo markatua. Prestatu belanak harrizta amaigabe honetan zehar jaisteko. Beste aukera bat etorri garen tokitik bueltatzea litzateke, baina guk zirkularra egin nahi izan genuen. Malda hauek jaitsi eta gero, bada artikulazioetako min guttiak kenduko dizkigun gauza bat, Tičarjev dom aterpean prestatzen dituzten bazkari goxoak! Ez joan Esloveniatik hemen otordu bat egin gabe!

dugu, baina kasu honetan eskubira doazen indikazioak jarraituko ditugu eta bertan Razor 5 ordu jartzen duen kartel bat topatuko dugu. Metro gutxi batzuetara, bigarren bidegurutzera hartuko dugu eta beheraka altura dezente galduz joango gara baso eta zelaietan zehar. Puntu batean jaisteari utziko diogu eta berriz ere, pixkanaka altura hartzen hasiko gara.

Bi ordu inguru egin ostean, terreno hobean sartu eta malda handituko da. Bidezidor nabarmen batetik hirugarren bidegurutzera heltzean, eskuinera egingo dugu eta Razor azpiko lehen paretan sartuko gara. Kaskoa eta material dena jarri, indarrak hartu eta hementxe hasiko da gozamina. Bidea oso ondo balizatuta aurkituko dugu eta Juliotar Alpeetan ohikoa den bezala, oso ondo ekipatuta. Momentu batzuetan badirudi ezinezkoa dela horma hauetan bideak egotea (kosta egiten da bisualizatzea), baina aurrera egin ahala, edonon azaltzen dira guretzako hain kuttunak izan diren ikurrak.

Paretetan gora 1-1,5 ordu daramatzagunean, lepo batera iritsiko gara. Eskuinera Planja tontorra ikusiko dugu, parean behera begiratuz gero, Pogačnikov dom aterpea eta, urrutira, Triglav tontorra. Guk ezkerrera joko dugu, geroz eta bertikalagoa den harrizta batean zehar. Behin hau gaindituta, gehien gozatzeko mendiaren zatia geratzen zaigu aurretik, azkeneko pareta bertikala eta tontorrera eramango gaituen mendi-ertza. Zeinen ondo sartzen den hamaiketakoa horrelako gozaturia hartu eta gero!

9 ŠKRLATIČA (2740 m)

LUZERA: 14 km (igo-jaitsi)

DENSBELA: +1800 m | DENBORA: 9 ordu

Triglav eta gero, herrialdeko bigarren tontor garaiena da eta Vrata-ko bailaran kokatzen da. Igoera eta jaitsiera leku beretik egin genituen, nahiz eta badiren aukera desberdinak zirkular moduan egiteko. Egun batean egin nahi bada, guk egin genuena litzateke igoerarik zuzenena.

Škrlatiča-ren esanahia "Sargar purpura" da eslovenieraz, harriaren berezitasunak eta ilunabarreko eguzki izpiek kolore morez janzten dutelako mendi hau. Nahiz eta Triglav-ek izan inguruko mendietan osperik handiena, hauxe egitea litzateke, gure iritziz, gomendagarriagoa (beti ere mendi bakartiagoak gustatuz gero). Desnibel handia duenez eta hau ere Aljažev Dom aterpetik abiatzen denez, parkinean goiz egotea komeni da. 5 euroko "Eko Tasa" bat kobratuko digute parkinaren sarrean; diru hau Parke Nazionala mantentzeko bideratzen omen da.

Atsedetik gabeko igoera du, baina ez da Triglav bezain jendetsua. Pagadi eder batean hasten da, ondoren zuhaixka artean sigi-sagan igoz, Vivac IV-ra iristen garen arte. Bertako bidegurutzean, eskuinera hartuko dugu ipar ekialderantz. Ordubate inguruan lepo batera iritsiko gara eta hemen hasten da saltsa. Ekipatutako eta ikurrez josita dagoen igoera zoragarri bat aurkituko dugu berriz ere, tontorrera 1,5-2 ordu inguruan galbiderik gabe era-

mango gaituena. Hori bai, ez despistatu gehiegi; ondo markatuta dago, baina ikurrak galduz gero, a zer nolako saltsan sar zaitezken. Arnesa, disipadora eta kaskoa eramatea komeni da.

KARAVANKE-KO ALPEAK

10 STOL (2236 m)

LUZERA: 11,5 km (igo-jaitsi)

DENSBELA: +1050 m | DENBORA: 5 ordu

Bled herriko souvenir denda guztietan aurki ditzakegun postaleetan argazki bat nabarmentzen da beste guztien gainetik: Bled-eko lakuarena. Guri lakuaren edertasunak baino, herria inguratzen duten mendiek liluratu gintuzten. Nahigabe bada ere, lakuaren ertzean murgialdi bat hartzen genuen oro, begirada parean ikusten diren tontorretara zuzentzen zitzaigun. Hala, mapa hartu eta mendi horiek zein ziren bilatzeari ekin genion. Mendizerra honetan tontor asko daude, baina guk horietako bat aukeratu genuen: Stol. Karavanke mendikatean kokatzen den eta igoera oso erreza duen tontorra da. Hau egiteko ez dugu materialik beharko.

Bled-tik Moste herrira joan beharko dugu gure ibilgailuaz. Hemen Zavrnica errekan gora doan errepedeak urtegi batera eramango gaitu. Hemendik bi aukera izango ditugu: bata, bertan aparkatu eta Valvasorjev dom aterpera oinez igo, edo bestea, kotxez pistan gora egin. Kontuan izan pista hau ez dagoela asfaltaturik eta errebuelta aldapatsuak dituela; hortaz,

bakoitzak erabaki dezala bi aukeretatik zein nahiago duen. Gu aterpera furgonetaz igotzea erabaki genuen egun honetan ez baikinen oso goiz abiatu.

Gure abiapuntua lehen aipatutako aterpea izan zen (Valvasorjec dom). Hemen ekialderantz basotik doan bidea hartu behar da. Ordu laurden inguru oinez egin ondoren, bidegurutze batera iritsiko gara eta zirkularra egiteko asmoz, ezkerrean, basoan gora doan zidorra hartu genuen. Tontorrera eramango gaituen bideak ez du berebiziko zailtasunik, baina aldapak ez du etenik. Beraz, lasai hartzeko moduko igoera da. Gure hurrengo helburua Prešernova kočna na stolu aterpea da, 2174 metrora dagoelarik (2-2,5 ordu). Aterpearen atzeko aldean tontorrerantz bideratuko gituden azkeneko seinalea ikusiko dugu. Poste hau aldapan behera eginez, lepo txiki batean aurkituko dugu. Hemendik 15 minutuan Stol gailurrean izango gara.

Beharrezkoa zirkularrean egin nahi izan genuenez, berriz ere aterpera joan ginen. Aterpean kafea hartu nahi baduzue kontuz, "turkish coffe"-a eskainiko dizuzte eta ez du hemen ezagutzen dugunarekin zerikusirik. Aterpetik behera (hego-ekialderantz) zelai artean doan zidorra segi beharko dugu, mapan garbi ikusiko duzuen bezala. Bide hau oso ondo balizatuta dago, beraz ikurrak segi eta ordu pare batean hasierako bidegurutzea iritsiko gara. Abiapuntu izan den aterpera doazen indikazioak segi eta ordu laurden batez goranzkoan egindako bidetik gure hasierako aparkalekura iritsiko gara.

11 GRINTOVEC (2558 m)

LUZERA: 16 km (igo-jaitzi)

DESNIBELA: +1800 m | DENBORA: 8 ordu

Karavankeko Alpeek Eslovenia eta Austriaren arteko muga natural gisa jokatzeko dute eta Grintovec da bertako tontorrik garaiena. Mapa bat hartuko bagenu, igoera desberdin asko dituela ikusiko genuke, bai zailtasun aldetik baita desnibel aldetik ere. Guk bertako bikote heldu eta jator baten gomendioei kasu eginez, Dom v Kamniški Bistrici aterpetik abiatzen den ibilbidea aukeratu genuen, igoera eta jaitziera egun bakarrean egin nahi baikenituen.

Hiriburutik (Ljubljana) 45 minutuan iritsi gaitzeko aipatu dugun aterpe azpian dagoen aparkalekura. Guk Kamnik herrian dagoen kanpinean pasa genuen aurreko gaua eta bertatik 20 minutu exaxetan iritsi ginen aterpeko aparkalekura. Hala ere, badago aterpetik gora pistan aurrera egin eta igoerari zatitxo bat kentzeko aukera, baina bidea estua da eta kotxe asko ibiltzen da, batez ere asteburuetan; hortaz, guk nahiago izan genuen aterpeko aparkalekuan kotxea utzi eta bertatik oinez hastea (ordu bete inguru besterik ez da oinez).

Seinale gorri batzuk topatuko ditugu hasiera hasieratik Grintovec tontorra eta Gojzova Koča na Kokrsken sedlu aterperantz bideratuko gaituztenak. Hauek segi ezkerrean, lehen bidegurutzeira iritsiko gara (ezkerrean, kotxeak doazen pista; eskuinera, Kamniška Koča aterpera doan zidorra; eta erdian, guk hartu beharreko bidezidorra). Zidor honek pistarekin bat egingo du 30-40

minutu ibili ondoren, eta hemen, tarte batez pista segi beharko dugu ia hau bukatzen den arte (bukatzeko delak konturatuko gara bertan aurkituko dugun kotxe mordoxkagatik). Kartel batean Grintovec eta aterpearen izena aurkituko ditugu eta hemen hasiko da amaigabea egin daitekeen sigi-saga luzea. Bikain balizatutako bide honek Kokrsko sedlo lepora eramango gaitu (1793 m); hori bai, maldak ez du atsedeenik.

Behin lepoa gainditurik, aterpea ezkerrean ikusi ahal izango dugu eta baita Grintovec gailurrean eramango gaituen bidea ere. Oso zidor nabarmena da eta lepoan atsedean pixka bat hartu ondoren, eskuinera (gorantz) hartu beharko dugu. Segituan beste bidegurutze bat topatuko dugu eta guk ezkererantz segituko dugu (eskuinera hartuko bagenu, Skuta mendirantz joango ginatke). Hemendik aurrera, gure Euskal Herriko paisaiekin antzekotasun handia duen azken zatia gainditzea faltako zaigu. Ordu bete inguruan, gailurrean izango gara. Tamalez, gure azken hamaiketako izan zen Eslovenian etxera bueltan joan beharrean geundelako, baina inguruan genituen bista zoragarriek zapore mikatz hori gozo bilakatzea lortu zuten. Pena handiz baina parean ekialderantz ikusten genuen Skuta tontorra, baina hurrengo baterako utzi beharra izan genuen. Ez da gure lehen aldia izan Eslovenian eta ez da azkena izango.

KARTOGRAFIA

Julijske Alpe, Planinska Karta (1:50.000)

Sidarta Editoriala

Karavanke osrednji del, Paninska Karta (1:50.000) - SPD

Skrlatica

